

A menyasszony fiatalka volt, apró termetű, a feje kissé nagy, mintha egy másik testhez tartozott volna, de ha jobban megnézte az ember, igazi szépségnek mutatkozott. Az arca azonban olyan élénk és mozgékony volt, az arckifejezése annyira változó – hol mosolygott, hol nevetett, hol énekelt –, hogy nehéz volt alaposabban szemügyre venni. Mihelyt elvégezte a zeneiskolát, és elhelyezkedett első munkahelyén, a Rozsgyesztvenszkij-székesegyházban, egy távoli moszkvai elővárosban, ahol már egy évvel korábban is énekelt ingyen a bal oldali karzaton, mintegy gyakorlatképpen, azonnal hozzá is ment feleségül egy karénekeshez.

Amikor eskették őket, a helybéli öregasszonyok sírtak a meghatottságtól: fiatalok, szépek, a mieink, egyházi emberek, a menyasszony fehér ruhában és fátyolban, a vőlegény fekete öltönyben, egy fejjel magasabb, a haja cigányosan göndörödik, hosszú, és mint a pópának, gumival össze van fogva. A nevük pedig: Iván és Marja*. János és Mária. Az orosz fül számára mese és muzsika: mennyire illenek egymáshoz ezek a nevek. És a lakodalmat is templomban tartották, a paplakban, egy kis gazdasági épületben a templom földjén. Megterítették egy nagy asztalt, mindent fölszeleteltek – kolbászt, sonkát, sajtot, heringet, uborkát, paradicsomot. Már zöldféle is van az asztalon, kaukázusi, úgy hozat-

* Az „ivan-da-marja” a kéküstökű csormolya (gyertyánaljafű, tátos virág) orosz népi neve. *Ivan da Marja* címmel szovjet mesefilmet is forgattak (rendező: Borisz Ricarev, 1974).

ták, de azért olyan, mintha az asztalon már tavasz lenne. A kalendárium szerint tényleg tavasz volt, Tamás hete*, de abban az évben a meleg késlekedett, és Moszkva környékén még semmi zöld nem termett.

A lakodalom mintha kicsit szigorúra sikeredett volna. Templomban mégsem mulatozik az ember, viszont csodálatosan énekeltek: húsvéti énekeket, népdalokat, északiakat és ukránokat is, amiket Iván tudott, és Másának is megtanított. Aztán Mása énekelt még más dalokat is, idegen nyelven, amelyek nem illettek teljesen a templomba, de azok is szépek voltak...

Iván átköltözött Mása házába, Perlovkába. Saját lakása nem volt, Dnyepetrovszkból származott. Most aztán énekpróbákra is, istentiszteletekre is együtt utaztak az elővárosi vonaton, és még rájuk nézni is gyönyörűség volt. Mindenki ismerte, mindenki szerette őket. Aztán Mása időre, ahogy kell, megszülte az első fiúcskát, másfél év múlva a másodikat. És még mindig csak olyan kicsike és vékonyka, olyan örök életre kislány maradt. Cipelték magukkal a gyerekeket istentiszteletre, az egyik babakocsiban, a másik Mása anyjának karján. A kórusban pedig Iván feljebb áll, Mása egy lépcsősorral lejjebb, Iván föléje magasodik, Mása meg néha felnyújtózik hozzá, egyszerű kontyos, fejkendő nagy fejét felé fordítja, rámosolyog, és mindenki, aki csak a közelükben áll, szintén mosolyog...

A hívek nagyon szerették ezt a kis családot, mert otthon mindenkinél volt valami torzsalkodás, széthúzás, és az emberek tudták, hogy minden baj a bűneik miatt van, ezek ketten meg ékes bizonyítékul szolgáltak arra, hogy ha jól viseled magad, ha istenesen élsz, akkor az életed is jól alakul...

* A húsvét hetét követő első hét, hagyományosan a házasságkötések ideje.